DALLAS – SITĂ DEASĂ PENTRU ASPIRAȚIILE ELITEI MONDIALE A GIMNASTICII FEMININE!

Sportivele noastre se pregătesc la Deva într-un climat de puternică mobilizare, dăruire, antrenamente de înalt nivel, disciplină și dorință deplină de a străluci la Campionatele mondiale din luna decembrie

În mai, la Copenhaga, la cîteva clipe după ce Nadia Comăneci triumfase pentru a treia oară consecutiv în campionatele europene de gimnastică, dobîndind definitiv Cupa atribuită celei mai bune gimnaste a continentului, ne așteptam ca reputatul tehnician Bela Karoly, sub bagheta căruia gimnastica noastră feminină a repurtat în ultimii ani strălucite succese, să împărtășească din plin satisfacțiile acelor momente fericite, să fie foarte bucuros. Dar, dimpotrivă, l-am întîlnit pe Bela Karoly parcă mai preocupat decît oricînd. Nedumerirea noastră a căpătat, prompt, explicațiile de rigoare.

— Nu vă mirați! Concursul de aici, de la Brondby Hallen, chiar dacă n-a fost o întrecere pe echipe, mi-a arătat foarte clar cît de grea va fi misiunea noastră în viitoarele mari competiții, și cu deosebire la campionatele mondiale din decembrie 1979, de la Dallas. Succesul net al Nadiei Comăneci la individual compus și, mai ales, spectaculoasa reapariție a Nadiei după „eclipsa" de la Strasbourg, vor determina adversarele noastre cele mai puternice să se pregătească cu și mai multă ambiție și dîrzenie, să încerce, din nou, ocuparea unor poziții fruntașe în ierarhia gimnasticii mondiale.

Intr-adevăr, nu era prima oară cînd îl vedeam pe Bela Karoly [illegible] campionatele mondiale [illegible]. Și aceasta pe bună dreptate. În primul rînd, pentru că este pentru prima oară în istoria gimnasticii cînd în doi ani consecutivi se organizează campionate mondiale; în al doilea rînd, este tot pentru prima oară cînd campionatele mondiale premerg cu numai un an Jocurile Olimpice, avînd — prin această prismă — o deosebită importanță strategică, și este de așteptat ca ele să declanșeze în toate țările o puternică mobilizare a forțelor pentru pregătiri la cel mai înalt nivel. Trecerea de la un ciclu de organizare a C.M., o dată la patru ani la unul anual ridică, desigur, serioase probleme de pregătire sportivă propriu-zisă și nu ni se pare cu nimic exagerat dacă afirmăm că *examenul de la Dallas va fi trecut cu mai mult succes de acele echipe și gimnaste care se vor adapta mai repede și mai precis la rigorile impuse de noua periodicitate a întrecerilor mondiale.*

Este de la sine înțeles, gimnastica noastră feminină, aflată în prim-planul marilor competiții internaționale ale ultimilor ani, este puternic conectată la „priza" mondialelor din decembrie, tehnicienii și sportivele fiind hotărîți ca, prin evoluții spectaculoase și de ridicat nivel tehnic, să adauge noi performanțe de prestigiu bilanțului remarcabil al Jocurilor Olimpice de la Montreal, campionatelor europene de la Praga și Copenhaga, sau al întrecerilor mondiale de la Strasbourg. Fără îndoială, echipa noastră feminină aspiră cu îndreptățire la un loc pe podium. Îi dau dreptul să țintească o medalie atît valoarea sa ca atare, intensele pregătiri efectuate în ultimele luni cît și „argintul" obținut constant la ultimele mari competiții pe echipe. Desigur, [illegible] ale R.D. Germane au marcat un vizibil progres [illegible]

Vizitele pe care le-am făcut în ultimele luni la Deva, acolo unde învață și își desăvîrșește măiestria lotul reprezentativ feminin, ne-a oferit destule argumente care atestă că specialiștii noștri sînt pe deplin convinși de dificultatea examenului pe care-l au de trecut la viitoarele campionate mondiale. Cu competența-i cunoscută, antrenorul emerit Bela Karoly, împreună cu soția sa Marta și cu coregraful Pojar Gheza, bucurîndu-se de sprijinul conducerii Liceului de istorie-filologie, cu program de gimnastică și atletism, al federației de specialitate, au elaborat un minuțios plan de pregătire a gimnastelor noastre fruntașe, vizînd o comportare cît mai bună la întrecerea de vîrf a acestui an, campionatele mondiale de la Dallas. Acțiunea de schimbare a exercițiilor, începută încă din iarnă, a continuat și după campionatele europene de la Copenhaga, fiecărei gimnaste, la toate aparatele, asigurîndu-i-se exerciții noi, cu elemente originale, de mare dificultate și risc, bine cotate de Codul internațional de punctaj, la care se lucrează acum cu multă meticulozitate și rigurozitate pentru ca ele să fie însușite și prezentate cît mai bine în concursurile premergătoare întrecerii din decembrie. *Nadia Comăneci* și *Emilia Eberle* manifestă multă poftă de lucru [illegible] *Melita Rühn* [illegible] *Marilena Vlădărău, Dumitrița Turner, Anca Kiss.* Iar întrecerile Universiadei de la Ciudad de Mexico au evidențiat buna formă competițională și a altor gimnaste ale noastre, care pot aspira la selecție, cum sînt *Teodora Ungureanu* și *Cristina Itu* [illegible]

Modul cum s-au desfășurat ultimele mari întreceri [illegible] locurile de vîrf ale competiției, la care talentatele noastre gimnaste au tot dreptul să aspire. În ce o privește pe Nadia, avem convingerea că ea trebuie să țintească titlul suprem absolut, singurul care-i lipsește din impresionantul său palmares [illegible] buie valorificate cu maximă eficiență pentru evoluția la un nivel cît mai ridicat a gimnastelor noastre la viitoarele campionate mondiale.

Constantin MACOVEI

CONTRIBUȚIE SPORITĂ DIN PARTEA TUTUROR SPORTURILOR LA REALIZAREA UNUI BILANȚ OLIMPIC SUPERIOR!

Secvență obișnuită de la unul din antrenamentele lotului olimpic. Antrenorul Bela Karoly o asistă la paralele pe Emilia Eberle. Foto: I. MIHĂICA

ÎNOTUL ROMÂNESC PENTRU PRIMA OARĂ CU ȘANSE ÎN SCENA OLIMPICĂ

Carmen Bunaciu (de 4 ori sub 63,75 pe 100 m) mai constantă decît Linda Jezek • Mariana Paraschiv, o tetratlonistă ambițioasă, cu multe posibilități nevalorificate • Irinel Pănulescu n-a ieșit încă din cursa pentru obținerea titularizării

În urmă cu doi ani, multipla noastră campioană și recordmană Carmen Bunaciu [illegible] ma de Mallorca. Ei bine, oricît am căuta să aflăm un tur de forță (la o atît de ridicată valoare) asemănător, chiar și în evoluțiile celor mai mari specialiste ale procedeului din toate timpurile (Ulrike Richter, Birgit Treiber, Linda Jezek), nu vom reuși. [illegible] de pregătire vom putea sublinia șansele foarte frumoase pe care Carmen Bunaciu le va avea în întrecerea olimpică de anul viitor.

Îmbucurător este și faptul că alte două mai tinere înotătoare, care s-au afirmat anul trecut, [illegible] lui 1978, anul acesta, cota de creștere a ploieștencei nu a mai fost la fel de spectaculoasă. Și aceasta, în ciuda faptului că s-a antrenat cu aceeași rîvnă, că ambițiile sale sînt parcă și mai mari. Irinel a avut aproape tot sezonul numai concursuri maraton de 6, 7 și chiar 9 starturi, nereușind să se concentreze, măcar o singură dată, asupra probei sale favorite. Astfel că, deocamdată, recordurile sale (la craul, delfin sau mixt) nu sînt competitive într-o întrecere olimpică. Nu excludem însă posibilitatea reversului pînă în vara viitoare și obținerea titularizării.

Carmen, Mariana, Irinel. Trei fete ambițioase, care pot rîvni la puncte și medalii olimpice.

Adrian VASILIU

PE DRUMUL REAFIRMĂRII, BOXUL ARE NEVOIE DE PLUSURILE VALORICE ALE NOILOR TALENTE

Pregătirea tinerelor speranțe trebuie continuată cu maximum de competență și conștiinciozitate

După ce în anul 1978 pugiliștii români fruntași nu și-au îndeplinit obiectivele de performanță din cauza scăderii valorice a lotului nostru reprezentativ **(la campionatele mondiale de la Belgrad n-au obținut nici măcar o medalie)**, a început o adevărată campanie de căutări și pregătiri în vederea redresării activității pugilistice din țara noastră. Numeroase gale de selecție organizate în diferite localități din țară au scos în evidență multe elemente tinere, bine dotate, care au fost, apoi, supuse unui program de pregătire intensă. Și nu se poate spune că această amplă acțiune de redresare a sportului cu mănuși de la noi nu și-a arătat roadele. **Campionatele europene de la Köln, prima mare competiție internațională la care a fost aliniată noua echipă a României, s-au încheiat cu rezultate care au depășit așteptările. Cele șapte medalii obținute la întrecerile continentale au readus încrederea în rîndul tehnicienilor și suporterilor acestei discipline sportive. Cîțiva dintre tinerii selecționați au trecut cu bine acest prim examen dificil, unii dintre ei (Daniel Radu, Dragomir Ilie, Valentin Silaghi, Ion Cernat) au dovedit calități ce le pot permite să aspire și la un loc pe podiumul olimpic.**

Daniel Radu s-a prezentat excelent la întrecerile de la Köln, impresionîndu-i pe toți specialiștii cu talentul său, cu viteza de reacție și curajul cu care i-a înfruntat (depășindu-i) pe cei mai valoroși adversari de pe continentul nostru. Cei mai mulți tehnicieni prezenți la C.E. l-au considerat pe D. Radu un serios candidat la una dintre medaliile olimpice. Aceasta, firește, **cu condiția ca el să se pregătească la fel de temeinic și cu aceeași conștiinciozitate cu care s-a antrenat în campania pentru competiția continentală.** Că aceasta este realitatea, credem, s-a convins și D. Radu cu ocazia Balcaniadei de la Tulcea (luna iulie), cînd **a cîștigat mult mai greu decît ne așteptam întîlnirea finală cu bulgarul P. Laskov.** Tratînd problema pregătirii cu mai puțină seriozitate, vicecampionul european a întîmpinat mari dificultăți și la finalele „naționalelor", în disputele cu Gh. Govici și Gh. Brumă. Sperăm ca din aceste cîteva ocazii tînărul pugilist de la Steaua să fi desprins concluzia că **talentul, singur, nu-l poate conduce la marea performanță,** iar antrenorii noștri vor fi capabili să găsească **metodele cele mai eficiente pentru ca acest boxer excelent dotat să ajungă la valoarea maximă,** de care, ne-a lăsat impresia în gala de aseară, că a început să se apropie.

Un alt debutant care a confirmat speranțele este **Dragomir Ilie.** El practică un box variat, spectaculos și eficace, care nu poate să nu-i impresioneze pe arbitri. Trecerea sa la o categorie superioară de greutate (ușoară) s-a dovedit o măsură bine inspirată, capacitatea sa de luptă la această greutate fiind evident superioară. Dealtfel, **D. Ilie** a confirmat previziunile cu ocazia finalelor campionatelor individuale, cînd l-a învins clar, într-un meci de mare spectacol, pe Carol Hajnal, medaliat cu bronz la C.E. de la Köln.

Dragomir Ilie *(dreapta) este unul dintre boxerii deosebit de talentați, care aspiră la titularizarea în echipa olimpică*

O surpriză foarte plăcută au constituit-o, pentru noi, evoluțiile tînărului greu **Ion Cernat. El a crescut mult în valoare, a căpătat încredere în forțele sale și a cîștigat în forța de lovire.** În semifinala campionatelor europene, I. Cernat l-a înfruntat pe sovieticul Gorșkov cu un curaj nebănuit și a lipsit extrem de puțin ca pugilistul român **să producă cea mai mare surpriză a competiției.** La fel de bine a evoluat și **Valentin Silaghi,** dar posibilitățile sale de a se impune la această categorie (mijlocie), unde concurează mulți adversari redutabili, sînt încă reduse, atîta vreme cît reprezentantul nostru nu-și va îmbunătăți substanțial **rezistența specifică și forța de lovire,** așa cum a dovedit vineri seara, în partida cu Gh. Butnaru.

Campionatele balcanice, desfășurate în luna iulie, la Tulcea (unde s-au obținut șapte titluri), au confirmat posibilitățile de afirmare și a altor tineri pugiliști. **Gheorghe Ofelea a reușit să-l învingă pe vicecampionul mondial B. Ristici** (Iugoslavia), **demonstrînd posibilități reale de a se impune și pe plan internațional.**

Finalele campionatelor individuale au remarcat încă o listă de tineri foarte bine dotați, în fruntea căreia se află ieșeanul **Tiberiu Cucu** (19 ani), **Gheorghe Butnaru** și **Vasile Gîrgavu,** care au devenit campionii categoriilor respective. Primul este boxer cu puține cunoștințe tehnice, dar bine însușite, cu o forță de lovire care l-a făcut temut încă de la prima sa apariție pe un ring din Capitală. **Tiberiu Cucu este apreciat ca un pugilist cu mari posibilități de afirmare.** Firește, cu condiția ca **bagajul său de deprinderi să sporească neîncetat și pregătirea lui să fie urmărită cu o atenție specială.** Alte căutări, alte încercări au evidențiat noi elemente tinere, deosebit de talentate, unii juniori reușind să se impună chiar în întreceri internaționale: **Florian Țircomnicu, Marian Tuță, Mihai Niculescu, Ion Stan, Petre Bornescu, Ion Joița.** Și lista ar putea continua. Primul dintre ei s-a remarcat și în confruntările cu seniorii, deși n-a împlinit decît 17 ani.

Se poate, deci, aprecia că acest sezon competițional al boxerilor români s-a încheiat cu rezultate favorabile, remarcînd disponibilitățile acestei discipline sportive din țara noastră. Firește, este **un început de drum care trebuie continuat.** Activitatea de pregătire permanentă, dusă cu maximum de conștiinciozitate, poate adăuga noi plusuri valorice posibilităților de afirmare a acestor tineri talentați. Cu un program special de antrenament, semigreul craiovean **Ion Joița** este capabil de noi progrese tehnice, el poate fi fortificat pentru a-și putea pune în valoare excepționala sa viteză de execuție și forța de lovire cu care este capabil să-i scoată din luptă chiar și pe cei mai puternici adversari.

Se poate afirma că **boxul românesc a făcut în acest an un pas însemnat pe drumul reafirmării sale internaționale.** Au fost depistați mulți tineri talentați, unii dintre ei au și reușit să confirme așteptările în confruntările la care au luat parte. **Există, deci, condiții ca sportul cu mănuși din țara noastră să se afirme la Jocurile Olimpice de la Moscova.** Este nevoie însă ca **tehnicienii români să-și pună și mai bine în valoare cunoștințele, să fie mobilizate toate forțele, iar timpul care ne mai desparte de gongul inaugural al turneului olimpic să fie folosit din plin,** pentru ca acești tineri și talentați băieți să se prezinte în confruntările olimpice la nivelul maxim al posibilităților de care dispun.

Mihai TRANCĂ

GLORIA DE MÎINE NU SE FĂUREȘTE CU VICTORIILE DE IERI!

Valoarea actuală și stadiul de pregătire a echipei masculine de handbal a României nu sînt azi la nivelul medaliei olimpice de aur

În handbalul nostru n-a existat — în ultimele două decenii — o perioadă atît de nefavorabilă ca în prezent. După suite de succese — care au produs senzație în lumea sportului — echipele noastre au alunecat pe toboganul regresului și nimeni nu știe încă dacă și cînd se vor opri. De pe locul întîi la campionatele mondiale din Berlin (1974) băieții au ajuns pe locul al șaptelea la Copenhaga (1978), obținînd doar in extremis calificarea la J.O. de la Moscova, iar fetele au ratat și această posibilitate la „mondialele" de la Gottwaldow și Bratislava. În cupele europene, altădată prilej de puternică afirmare a echipelor noastre de club, nu ne mai sînt accesibile finalele.

Analizele efectuate după fiecare dintre aceste căderi (fără discuție, mai puțin eficiente decît dacă s-ar fi făcut înainte, chiar pe parcursul marșului victorios) au scos în evidență carențele — nu puține și nu recente —, au stabilit mijloacele nu numai de stopare a regresului, ci și de relansare, de recucerire a pozițiilor pierdute. În esență, două au fost coordonatele pe care trebuia să se axeze activitatea de redresare: **reunirea tuturor forțelor și o muncă asiduă, de calitate, totul pe fondul unei discipline ferme.**

Fetele au ieșit pentru o bună perioadă (pînă la C.M. din 1981) din vizorul obiectivelor de performanță, tehnicienii federației și ai cluburilor beneficiind de timp suficient pentru consolidarea bazei de performanță și pentru creșterea valorii „naționalei". Sigur, vreme este, dar pentru ca lucrurile să nu se precipite — iarăși! — în ajunul marilor examene este necesar să se acționeze permanent, fără răgaz. Și nu se poate spune că se observă în handbalul nostru feminin un reviriment. Aceleași echipe muncesc intens, aceleași echipe fac doar figurație în prima divizie. Dar, despre handbalul feminin ne propunem să discutăm într-un serial de materiale pe care i-l vom dedica.

Acum, să vedem care este situația echipei naționale masculine, la ordinea zilei fiind pregătirea acesteia pentru Jocurile Olimpice de la Moscova. Ca etalon de apreciere a eforturilor este angajamentul pe care forul de resort și l-a luat în fața mișcării sportive: medalie de aur la J.O. '80. Așadar?

Rezultatele realizate de echipa României în sezonul de vară 1979 sînt nemulțumitoare. Înfrîngerile suferite în turneele de la Pola (Iugoslavia) și Kiev (Turneul preolimpic) n-au avut darul nici să întărească moralul jucătorilor, nici încrederea suporterilor. Ele au arătat același nivel mediocru ca și la C.M. de la Copenhaga, cauzat de aceleași vechi carențe, devenite cronice. Au existat și motivații, oferite oficial sau particular, și anume că în lot n-ar fi fost cooptați toți jucătorii vizați pentru J.O. (din motive obiective), că echipa ar fi în curs de rodaj, că s-au urmărit numai anumite țeluri ș.a.m.d. Nu excludem posibilitatea ca unele dintre explicații să fie întemeiate. Și poate le-am crede pe toate valabile dacă unul dintre tehnicienii lotului — antrenorul **Lascăr Pană** — nu ne-ar dezvălui cu curaj lipsuri grave în pregătirea lotului.

„Procesul de întinerire, ne spunea cunoscutul antrenor, **n-a reușit să creeze un lot de bază, unitar valoric, cu care să putem spera că vom putea pleca la Olimpiadă. Jucătorii tineri (Maricel Voinea, Mircea Bedivan, Cornel Durău, Lucian Vasilache ș.a.) sînt refractari la eforturile cerute de un antrenament intens, iar jucătorii cu experiență (Mircea Grabovschi, Radu Voina etc.) nu mai au entuziasmul de odinioară în solicitările impuse de sportul de mare performanță, socotesc participarea la pregătirile lotului doar ca o obligație oarecare și nu ca o îndatorire de onoare. Mentalitatea generală a jucătorilor noștri este complet greșită. Ei mai cred încă în puterea miraculoasă și solitară a talentului și nu în forța de neinvins a pregătirilor asidue.**

Dacă înainte s-a muncit enorm pentru cîștigarea pozițiilor de frunte, acum se încearcă să se trăiască din prestigiul cîștigat. Puțini sînt cei conștienți cît de rămași în urmă sîntem în privința noutăților tehnico-tactice apărute pe plan mondial, puțini sînt deranjați de faptul că se joacă — cu o îndărătnicie demnă de o cauză mai bună — după vechi și perimate canoane. Cei care profită de acest conservatorism al jucătorilor noștri sînt adversarii. Ei îi cunosc bine și le este ușor să-i anihileze, să îi depășească. Și încă un amănunt foarte important: majoritatea handbaliștilor români fruntași sînt rămași în urmă și în ceea ce privește puterea fizică".

În atari condiții se explică și insuccesele anilor trecuți și cele din sezonul preolimpic '79. Ceea ce nu se explică este **atitudinea îngăduitoare a forului de resort, conștient** — cel puțin în egală măsură cu antrenorul Lascăr Pană — **de deficiențele echipei naționale și mai ales de gravitatea lor.** A existat un plan (am spune chiar că au fost elaborate mai multe planuri, pe principalele direcții de acționare pentru îmbunătățirea pregătirii și creșterea valorii echipei naționale la nivelul obiectivului de cucerire a titlului olimpic), au fost făcute consfătuiri, apeluri etc. și, totuși, roadele sînt dezolante. Antrenorul lui H.C. Minaur Baia Mare ne oferă opinia sa autorizată (fiind, așa cum am mai spus, și antrenor al lotului) în această privință:

„S-au făcut prea multe încercări, din care cauză închegarea lotului nu s-a realizat nici pînă în ziua de azi, adică cu mai puțin de un an înaintea întrecerii olimpice. Vom cădea iarăși în „greșeala Copenhaga", cînd nu s-a știut care este echipa de bază. Să adăugăm instabilitatea cadrelor tehnice și — mai ales — lipsa de fermitate a federației în eforturile de intronare a unui climat de disciplină și vom avea, desigur, imaginea cît de cît exactă a modului cum s-au îndeplinit prevederile inițiale..."

Iată, deci, situația precară în care se află handbalul nostru masculin în ultima etapă **a** campaniei de pregătire olimpică. Am stat de vorbă cu mulți tehnicieni, cu jucători ai echipei naționale. Am desprins din aceste discuții **lipsa de coeziune, de unitate, a reprezentativei olimpice și acesta ni se pare lucrul cel mai grav. Cînd oamenii nu sînt hotărîți să lupte, cînd nu acceptă cutare persoană sau nu vor să colaboreze cu ceilalți din familia care trebuie să fie O ECHIPĂ NAȚIONALĂ este greu să crezi că obiectivul de mare răspundere pe care și l-a fixat F.R. Handbal va putea fi împlinit.** Și, în situația sa de la ora actuală, handbalul masculin românesc poate aspira cu greu la podiumul olimpic.

Pentru a ajunge la nivelul valoric din ce în ce mai înalt al pretendentelor la podiumul olimpic ar trebui ca în lunile care au mai rămas (puține, desigur) să facă eforturi fără precedent, să reușească **să sudeze sufletește întregul lot, să folosească fiecare ceas, fiecare clipă cu maximum de eficiență.** Și, mai ales, să pornească de la premisa că totul trebuie clădit solid, că edificiul nostru trebuie să fie mai înalt decît toate celelalte.

Sezonul de iarnă pune în fața reprezentativei României o seamă de întîlniri internaționale. Între ele și „Turneul campionilor", întrecere care reunește — la jumătatea lunii decembrie, în R.F. Germania — echipe care au cîștigat titluri mondiale sau olimpice, adică **România, U.R.S.S., R.F. Germania, Iugoslavia, Cehoslovacia și Suedia.** Poate fi această întrecere un test? Ar fi putut fi, dacă pregătirile s-ar fi desfășurat conform prevederilor. **„În condițiile actuale** — opina băimăreanul Lascăr Pană — **și acest turneu, ca și celelalte întîlniri programate în sezonul de iarnă — și pe care le dorim în compania unor formații puternice, care să contribuie la rodarea tinerilor handbaliști în condiții optime — vor trebui folosite nu pentru performanță, ci pentru omogenizarea echipei, pentru încercarea de a-i crea personalitate, de a cristaliza sistemul de joc și de a încerca realizarea unor scheme tehnico-tactice noi, de eficiență sporită".**

Făcîndu-se în ritm galopant, pregătirile trebuie însoțite de o seamă de alte măsuri, ferme, fără echivocuri. În primul rînd, **factorii responsabili ai federației să răspundă într-adevăr de fiecare dintre acțiunile lotului, să-și aducă eficient și continuu contribuția la eliminarea lipsurilor. Selecția în echipa națională să se facă pe baza actualei lor valori sportive și nu pe baza „cărților de vizită", iar celor ce li se încredințează această înaltă misiune să li se ceară să se pregătească cu abnegație, înfățișîndu-li-se responsabilitatea majoră pe care o au de a face totul pentru ca handbalul românesc să-și onoreze angajamentul. Intronarea disciplinei fără reproș să fie o rezultantă a muncii întregului colectiv, înțelegînd prin aceasta și participarea directă a conducerilor și tehnicienilor cluburilor.**

În paralel cu pregătirea echipei naționale, alți tehnicieni să urmărească evoluția principalelor contracandidate, din grupa și din finalele de la J.O., pentru a avea tot timpul informații proaspete și reale asupra adversarilor. Se știe bine că o echipă își „confecționează" și arme specifice adversarului pe care îl va întîlni, eliminînd astfel și posibilitatea de a fi surprinsă.

Fără îndoială, nu este de competența noastră să alcătuim planul de muncă al unei federații de talia celeia care este F.R. Handbal. Am punctat doar cîteva dintre elementele indispensabile ale ieșirii din această perioadă mai mult decît critică.

Sîntem conștienți (și ne bucurăm) de faptul că **forul de specialitate al handbalului nostru cuprinde numeroși tehnicieni de înaltă valoare.** Știm, de asemenea, că **la cluburi există un numeros pluton de antrenori de elită,** mulți dintre ei distinși cu titlul de antrenor emerit. **Credem însă că acești oameni de o profesionalitate care în trecutul apropiat s-a dovedit a fi ireproșabilă au făcut un fetiș din știința lor, că au încetat să mai caute lucruri noi, considerînd — probabil — că nu mai există altele în afară de cele pe care le cunosc sau că ceea ce știu este suficient pentru secolul XX. Din această supraapreciere a forțelor și cunoștințelor proprii s-au născut insuccesele și regresul handbalului românesc și tot din ea se ridică și principalul obstacol în calea redresării lui.** Iată de ce socotim că este o datorie a noastră să le reamintim situația precară a sportului pe care altădată l-au purtat pe cele mai înalte culmi, precum și imposibilitatea de a urca pe podiumul olimpic dacă nu-și schimbă grabnic optica. Gloria de mîine nu se făurește niciodată din victoriile de ieri...

Hristache NAUM

În continuarea comentariilor noastre preolimpice, am înfățișat cititorilor și, deopotrivă, sportivilor, specialiștilor din federații și cluburi, aspecte privind activitatea desfășurată — la nivelul loturilor reprezentative, dar și la alte eșaloane — în cîteva sporturi cu o largă răspîndire și de o mare popularitate în țara noastră, discipline de la care se așteaptă, îndreptățit, o reprezentare prestigioasă la Jocurile Olimpice de anul viitor.

Cu unele particularități specifice acestor sporturi, concluziile sînt, în linii generale, aceleași pe care le-am desprins din analizele publicate, cîteva săptămîni la rînd, în acest „panoramic olimpic de toamnă", în finalul căruia vom avea, dealtfel, și schița unui bilanț cu multe puncte de referință privind șansele de afirmare ale diferitelor loturi și echipe la J.O. de la Moscova.

MUNCĂ, PASIUNE ȘI RĂSPUNDERE pentru păstrarea și consolidarea pozițiilor de vîrf cucerite în arena internațională. Ne bucură să putem constata că, aproape de greul examen al campionatelor mondiale de la Dallas, dar și în perspectiva întrecerilor olimpice, gimnasta de excepție care este Nadia Comăneci, împreună cu atît de talentata Emilia Eberle și cu Melita Ruhn își perfecționează măiestria, sub conducerea soților Bela și Marta Karoly, cu gîndul la alte titluri și medalii care să sporească gloria sportivă a țării. Este lotul în care automulțumirea, euforia marilor și strălucitelor victorii n-au pătruns nici o clipă...

AMBIȚIA REAFIRMĂRII, ANGAJAREA PE DRUMUL EFORTURILOR ȘI ÎNNOIRILOR. Ni se pare că aceste atribute definesc, la ora actuală, boxul, care după usturătorul eșec de la C.M. (Belgrad), a revenit în elita europeană (C.E. de la Köln) și continuă să pășească pe calea autodepășirii vizînd podiumul olimpic de la Moscova. Pînă acum, măsura cea mai eficientă s-a dovedit a fi promovarea tineretului. Este, credem, ceea ce trebuie făcut și în continuare!

INCREDERE FERMĂ ÎN TALENTELE TINERE. Înotul aspiră, pentru prima oară, cu speranțe justificate, la o reprezentare olimpică remarcabilă. Este meritul celor care au dovedit, în ultima vreme, o stăruitoare muncă de pregătire a sportivelor noastre fruntașe. Este meritul cu totul deosebit al lui Carmen Bunaciu, după cum se cuvin multe cuvinte frumoase pentru Mariana Paraschiv și Irinel Pănulescu. Ce păcat ar fi dacă, prematur satisfăcuți, specialiștii înotului n-ar căuta mai departe...

PREA MULTĂ LINIȘTE PE LAURII SUCCESELOR TRECUTE. O spunem cu regret, pentru că iubim nespus handbalul și îi prețuim pe cei care l-au ridicat pe piscurile cele mai înalte. Dar, totul pare să semene acum cu o poveste care începe, ca toate poveștile, cu... „A fost odată...". Și ne pare rău. Analiza amplă pe care o publicăm în aceste pagini vrea să însemne un serios semnal de alarmă, un îndemn la reunirea forțelor, la un travaliu non-stop pînă la finele acestei importante campanii care este Olimpiada. Există suficiente resurse pentru ca handbalul românesc să revină în fruntea ierarhiei, acolo unde a stat cu demnitate timp de aproape două decenii.

Vom reveni, firește, în mijlocul „tricolorilor" și, în perioada următoare, sperăm să avem cît mai multe prilejuri de a consemna reușite și împliniri care să ne dea certitudinea unor succese cît mai prestigioase la Jocurile Olimpice.